


— (A hidvám.) Fő- és székvárosunk, ahol szeretett urunk és királyunk vajmi ritkán jelenik meg, úgy gondolta, hogy az ő nagy tekintélyének egyáltalában nem fog megártani, ha széles jókedvében a mindenféle híres mádi zsidó szerepét eljátszsa, vagyis oda tér vissza, ahonnan kiindult. Budapest tanácsa a sok minden sürgetés, panasz és jajgatás elhangzása után évekkal ezelőtt elhatározta, hogy a budapesti hidak vámjának megszüntetése ügyében hathatós lépéseket fog tenni. Elővett tehát egy árkus miniszterpapirost, arra kérvényt írt s a pénzügyminiszteriumhoz küldte. A kérés azt foglalta magában, hogy a kegyelmes ur legyen szives a hidvámot megszüntetni. A pénzügyminiszter, aki akkoriban Wekerle Sándor volt, mihamar megmagyarázta a fővárosnak, hogy a kívánságot nem teljesítheti. Hadiköltségekre hajlandó számtalan milliót adni, a fizetések fölemelését esetleg keresztülviszi, egyszóval sok mindent megtesz, de a hidvámról nem mond le, mert az évenként talán százezer koronára rug. A tanács a válasz után megtörülte az orrát és bizonyos idő múltán egy másik pénzügyminiszterhez fordult, akitől szintén hasonló választ kapott. Ekkor a főváros már kínos helyzetben volt, mert a közönség nagyon is követelte a hidvám megszüntetését s a követelők seregéhez jelesebb törvényhatósági bizottsági tagok is csatlakoztak, olyanformát kívánva, hogy a tanács eszeljen ki valamely módot, amely a közönséget tehermentesíti. Ily körülmények között a tanács arra adta gondtelt fejét, hogy a hidvámot s kinstártól megváltja, fizetve érte annyit, amennyi a hidaknál ily címen befolyik. Ettől az időtől kezdve, mert hát holmi tárgyalások kezdetüket vették, a városházáról olykor-olykor minden pesti fülnek kedves híreस्कék kezdtek kiszállingózni, olyasmiről beszélve, hogy a tanácskozások a siker reményében folynak és hogy a főváros a megváltást keresztül viszi. Arról is több ízben nyert értesülést a polgárság, hogy a hidak vámmentessége egy, két, három vagy hat hónap múlva bekövetkezik s így Pestről Budára épen úgy át lehet sétálni, mint a Váci-köutről az Andrásy-utra, anélkül, hogy fizetni kellene. Ami a boldog idők beköszöntésének időpontját illeti, azt többször kitolták, dehát ez a közönséget nem tulságosan nyugtalanította, mert hiszen szentül hitte, hogy ami késik, nem mulik. Egyrésze arra is gondolt, hogy a diadalmas eredményt a tanács meglepetésnek tartogatja s a vámmentességről a publikum máról-holnapra értesül. Így tehát olyan naiv lelkek is akadtak, akik azt hitték, hogy amikor egy szép napon az egyik vagy a másik hidnál megjelennek és a négy filléretet le akarják szurni, azokat nem lesz kiknek adni, mert a főváros derekas munkája, küzdelme folytán a vámosok a hid mellől nyomtalanul elpárologtak. Ha most már mindezeket tekintetbe vesszük, aligha lehet csodálkozni azon, hogy a lapok mai h iradása következtében Budapest lakossága a meglepetés következtében majdnem hanyatt esett, mert hiszen azt olvashatta, hogy a hidak vámjának eltörlése ügyében a tanács igen fontos határozatot hozott. Ez pedig abból áll, hogy a kormányhoz egy árkus miniszterpapiroson azzal a kérelemmel fordul, hogy a hidvámot megszüntetni méltóztasson.

		Iktatószám
Budapestre vonatkozó újságcikkek		
Szerző	Cím	
B. p.	Pesti hírlap	
(Hely)	1913	(Dát)
	11/14	(Köt. v. fiz.)
Hely	Idő	Személy
Osztályozás	Tárgy	Helyszám
389. 375	"1913"	